

Nr 92.

Af herr **Hellberg** i Ljungskile, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående statsbidrag till minskning i vägskatten för vissa till skärgårdsbefolkningen hörande skattskyldige.

Att de, som hava sin utkomst genom fiske och sjöfart, i avseende på erläggande av vägskatt intaga en särställning i förhållande till landets övriga innebyggare, är ju en erkänd sak. Helt upptagna, som de i allmänhet äro med sitt yrke, begagna de sällan, och en stor del av dem aldrig, landets vägar. Intet yrke torde heller utsätta sina utövare för så ständiga faror till liv och hälsa som detta. Under det de ur havets svåråtkomliga förråd upphämta hvad som sätter dem i stånd att försörja sig och de sina eller frakta andras varor över havets obanade vägar, äro andra landets innebyggare i jämförelsevis stor trygghet och lugn.

Det tydligaste exemplet på orättvisan uti att sjöfolket skall erlægga lika stor del i vägskatten som lantbefolkningen finnes vid betraktande av vägskatteförhållandena på öarna långt ute från land. Så har Gullholmens kommun i Bohusläns skärgård en vägskatt, som med 200 kr. överstiger hela kronoskatten, och å Käringön, ävenledes belägen långt ute i Bohusläns yttersta skärgård, uppgår vägskatten ensamt till lika stort belopp som sammanlagda summan av kronoskatten. Å Väderöarna, belägna över 2 mil från land i samma skärgård, där både fyr- och lotsstationer finnas, få öborna betala 37 öre pr vägfyrk till vägar i landsorten, som de väl knappast torde ens ha sett. För att nämna ett exempel även från yttersta östern i Sverige, erinras om Sandön, belägen mycket

långt ute från Gottland, men hörande till samma vägdistrikt, vars fyrpersonal förgäves begärt ändring i vägbeskattningen. De betala där för närvarande 29 öre pr vägfyck. Det torde genast falla i ögonen, hur orimligt detta förhållande är.

Med ytterligare några exempel från Bohusläns skärgård torde frågan böra belysas. Vägskatten uppgår där ända till 44 och 45 öre pr vägfyck i vissa vägdistrikt, och för skärgårdsbefolkningen blir denna skatt proportionsvis ännu tyngre än för bebyggarna inne i landet. Skoglösheten i dessa trakter gör nämligen byggnadsvirket där dyrare och därtill kommer ökad fraktkostnad för öborna. De å fisklägena uppförda byggnaderna ställas tätt bredvid hvarandra på de alltid trånga platserna och eldfaran blir därigenom större, vilket föranleder befolkningen taga så hög brandförsäkring som möjligt, och enär detta värde lägges till grund för taxeringen, förorsakas därigenom även ett större antal vägfyck. Vidare taxeras varje hus för sig, så att utom själva boningshuset även varje liten sjöbod och båthus, vari de förvara sitt bränsle, fiskredskap m. m., särskilt taxeras, enligt vad om »annan fastighet» än jordbruksfastighet är stadgat. De äro även härigenom i detta avseende i en ofördelaktigare ställning än jordbrukarne, då ju för sjöfolket i lika grad deras bostad och uthus äro erforderliga för deras näringsutövande.

Då det emellertid är onekligt, att vägskatten är inom de flesta vägdistrikt synnerligen betungande för lantbefolkningen, skulle det vara i hög grad orimligt att giva dessa ökad börda genom att undandraga vägdistrikten det nu från skärgårdsbefolkningen utgående bidraget. Endast genom särskilt bidrag från statens sida torde därför rättelse kunna ske.

De av skärgårdsbefolkningen, som äro intresserade uti de i kustorterna hemmahörande mindre segelfartygen, hava, som bekant, att erlægga s. k. fyr- och båkavgift för anlåtande av de sjövägar, som de för sin näring äro nödsakade att använda. Erinrar man sig i sammanhang härmed, att denna del av sjöfartsnäringen såväl som densamma i sin helhet ej endast är att betrakta som en fördel för dem, som utöva densamma, utan är av betydelse för landets befolkning i allmänhet, så framträder med tydlighet orättvisan uti, att denna del av skärgårdsbefolkningen skall vara skyldig att i så hög grad deltaga i skatten för landets vägar, under det att lantbefolkningen ej erlägger någon andel i skatten till vägarna till sjöss, nämligen fyr- och båkavgifter.

Med åberopande av vad i det föregående anförts, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t låta utreda, huruvida och i vad mån genom särskilt bidrag från statens sida någon minskning i vägskatt må kunna beredas sådana till skärgårdsbefolkningen hörande vägskattskyldige, som på grund av yrke eller bostadens belägenhet endast i ringa grad kunna begagna sig av de allmänna vägarna, ävensom att därefter vidtaga de åtgärder, vartill den förebragta utredningen kan giva anledning.

Stockholm den 23 januari 1914.

Wilh. Hellberg.
